

Jules Hoenderop

Joy

Roman

Inkijkexemplaar

Jules Hoenderop

Joy

Eerste druk 2022
Copyright © Jules Hoenderop
www.storiesbyjules.nl

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious
Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious
Copyright © 2022 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93275-15-7 | NUR 301, 341, 343
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit is een werk van fictie. Personages, plaatsen en gebeurtenissen komen voort uit de verbeeldingskracht van de auteur.

De helft van de royalty's voor Joy gaan naar de Nederlandse Coeliakie Vereniging. De snelst groeiende patiëntenvereniging in Nederland die zich elke dag inzet voor het welzijn van iedereen die gebonden is aan een glutenvrij dieet. Coeliakie speelt een rol in de roman en in het gezin van de schrijver.

Joy

'Volg je hart maar neem je verstand mee.'

Alfred Adler, psycholoog en psychiater (1870-1937)

'Denk jij dat het toeval was?'

'Jij?'

'Ja.'

'Jij zoekt overal een betekenis achter.'

'Ja?'

'Het meeste wat er gebeurt in een mensenleven is puur toeval.'

'Wat heeft het nu voor zin als alles "puur toeval" is?'

'Je bedoelt dat alles dan zinloos zou zijn?'

'Ja, dat. En aan het eind ga je dood.'

'Is het niet doodvermoeiend als je overal een betekenis achter moet zoeken?'

'Niet moeten zoeken, willen vinden.'

'Wat het ook is, wij kwamen elkaar die dag gewoon tegen. Punt.'

'Als je mij niet had leren kennen, lag er dan nu een andere vrouw naast je?'

'Ik denk het wel. Maar ik ben blij met jou hoor. Niet dat je daaraan twijfelt. Anders krijgen we weer woorden over iets wat er niet is.'

'Zou je haar ook zo achtervolgen met je camera?'

'Doe ik dat?'

'Ja.'

'Joh, laat me nou, ik vind je gewoon mooi. Ieder z'n ding, toch?'

'We zitten niet met alles op een lijn. Maar de vakantie wordt vast leuk.'

'Dat weet ik wel zeker. En vind jij het goed als ik nu ga slapen?'

'Tuurlijk. Krijg ik nog een kus?'

'Slaap lekker. Vakantieprinses.'

'Fijn dat je me een prinses noemt.'

'Hoezo?'

'Dan weet ik dat je van me houdt.'

'Het spookt er.'

'Wat bedoel je met "het spookt er"?''

'Gewoon wat ik zeg, de villa is niet voor niets lang geleden onverwachts verlaten.'

'Godsamme Frank, waar neem je me mee naartoe?'

De schrikreactie van Susan knijpt mijn keel dicht.

Stilte.

'Hoe heet die villa ook alweer?'

'Villa de Vecchi met dubbel c.'

Susan zet haar zonnebril af, herhaalt mijn woorden en googelt op haar telefoon.

'Heb jij dat allemaal gelezen? Ik krijg het er koud van.'

Ik knik en zoek steun in de rugleuning.

'Frank?'

Onbewogen tuur ik naar de snelweg die voor me uit snelt en het bos doormidden snijdt.

'In 1862 keert de graaf huiswaarts, waar hij zijn vrouw brutoot vermoord aantreft en ieder spoor van zijn dochter ontbreekt. Later dat jaar pleegt hij zelfmoord. Hoor je wel wat ik zeg?'

Een insect spat uiteen tegen de voorruit.

'Gadver...,' roept Susan. De oppeppende geur van de ruitensproeiervloeistof dringt mijn neus binnen. Piepend persen de wissers het uiteengespatte beestje tot geelbruine smurrie, naar de onderkant van de voorruit.

Gruwel golft over haar gezicht. 'Van droomvilla naar horrorvilla in vijf jaar.'

Ik weet dat ik plaag met mijn opmerking dat het er spookt. Ze vindt een plek met zo'n geschiedenis luguber, alsof een squadron geesten ons daar opwacht. Ik heb andere dingen aan mijn hoofd: is de vloer wel sterk genoeg; worden we niet betrappt als we daar

naar binnengaan. Op gedoe met de Italiaanse politie zit ik niet te wachten. Wijselijk zwijg ik hierover. Ik wil haar niet nog meer redenen geven om direct door te rijden naar Toscane. Evenmin vertel ik haar dat de buitenmuren van de verveloze villa ooit bruinrood waren, volgens sommigen de kleur van opgedroogd bloed.

‘Als jouw fotografie maar geen obsessie wordt, Frank.’

‘Je gaat het vast wel leuk vinden.’ Zodra ze haar telefoon heeft weggelegd, haar zonnebril weer heeft opgezet en wat is gaan verzitten, vertel ik dat de villa in een groot park met hoge bomen ligt, en dat er een piano onder een dikke laag stof staat.

Haar zucht maakt dat ik zwijg.

De golvende lijnen van groene bossen breken open en het landschap maakt plaats voor grote glazen gebouwen, gedragen door staalskeletons. Auto's met Franse en Zwitserse kentekenplaten doemen op en tonen hoezeer de Duitse grensstreek met de twee buurlanden verbonden is.

De airco gonst. Susan geeft mij zwijgend het bronwater aan. Na een paar grote slokken geef ik haar de plastic fles halfleeg terug. Luid knisperend springt de fles in haar oorspronkelijke vorm.

‘Ik ga morgen lekker zonnen, als jij binnen bezig bent.’

De stilte lijkt te zijn doorbroken. ‘Maar ik mag ook een aantal foto's maken met jou als mijn model, toch?’

‘Vooruit. Wacht! Ik wil dan wel dat je stijlvolle foto's maakt. In de stijl van jouw voorbeeld Wil Crooymans. Niet ordinair. Hoe heet dat? Artistiek naakt? Met gedeeltelijk een doek over mijn lichaam.’

‘Hé, wat is er?’

‘Nou, als ik ze niet mooi vind, wil ik ze zelf mogen verwijderen van jouw camera, zonder dat we daar ruzie over krijgen.’

Verscholen achter haar getinte glazen kijkt ze me aan. ‘Afgesproken,’ zeg ik. ‘Wat anders.’ Het ergert me dat ze vergeten is wat we hebben afgesproken. Ik knijp kort in het stuur, adem

diep in en besluit om een neutraler onderwerp aan te kaarten.
'Hoe vond je het eten gisteravond?'

'Ja, gezellig.'

'Ik ook. We hebben veel gemeen met Rutger en Ellen.'

'Viel het jou ook op dat ze een discussie hadden over wie de rekening zou betalen?'

Ik knik.

'Geen financiële intimiteit voor het huwelijk.'

'Waarom moest je trouwens vertellen dat je in therapie bent geweest tegen je vliegangst?'

Gevangen in een brede baan zonlicht kijkt Susan mij geïrriteerd aan. 'Ellen vroeg mij waar wij na onze bruiloft op vakantie zijn geweest, aangezien zij volgend jaar trouwen. Zo kwam het gesprek op vliegangst.'

'Oké.'

'Zij wilde weten hoe ik het had bezworen en ik zei dat ik veel baat heb gehad bij reïncarnatietherapie.'

'En gaan ze ook naar Maleisië en Borneo?' Vaak vraagt Susan mij op dit soort momenten waarom ik niet zelf een keer een afspraak maak voor een reïncarnatiesessie, gewoon om het zelf te ervaren. No way dat ik dat doe. Ik heb geen problemen, althans geen problemen waarvoor ik een therapeut nodig heb.

'Wat? Waar zij naartoe gaan? Ik heb geen flauw idee.'

'Dat bedoel ik nou. Iedereen vraagt jou altijd het hemd van het lijf als je zoiets vertelt en zelf hoor je nooit wat.'

'Joh, wat geeft dat nou. Het is toch niet geheim?' Ze zucht, overdreven maar verzoenend.

'Nu vieren we vakantie. Ik heb zin in je de komende weken.' Susan werpt me een blik toe zoals alleen zij dat kan.

Onze vakantie ligt als een zomerse wekenlange belofte voor ons.